

ἜΤΟΣ Δ΄.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΥΡΙΚΗ

ἌΡΙΘ. 170

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμὴ ἐτησίας συνδρομῆς προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.

Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Μαΐου 1882.

Ἀπὸ ἐνὸς ἔτους ὄγκος μέγας βαρύνει τὴν συνείδησιν τοῦ ἔθνους, ἀπὸ ἐνὸς ἔτους πιέζει αὐτὸ βαρῆς ἐφιάλτης. Τὸ ἔθνος σύσσωμον μετ' ὄκνου καὶ δυσκινήσιας ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πρόσω βαῖνον, εἰσῆλθεν ἀπὸ τοῦ περυσικοῦ ἔτους ἐντὸς ὀμιχλώδους μάζης, ὅπου ἀσφυκτιᾷ καὶ ἀσθμαίνει. Καὶ ὅσον προχωρεῖ, τόσοσιν ἡ οὐρανὸς ἀποκαθίσταται πυκνοτέρα, καὶ ἀκούει ἀενάως εἰς πᾶν βῆμα πενθίμως καὶ δυσαρέστως ἤχου ἐν τῷ σκότει τὸ κρόταλον ὅπερ σύρει ὀπισθεν αὐτοῦ, ὡς κύων τρέχων τὴν νύκτα εἰς τὰς οδοὺς καὶ φέρων δεδεμένον ἐκ τῆς οὐρᾶς κασσιτέρινον σκεῦος.

Τὸ σκότος τοῦτο εἶνε τὰ Βελεντσιακά. Ἐδημιουργήθη νέα λέξις διὰ νὰ ἐκφρασθῆ πρᾶγμα οὐχὶ νέον ἀλλὰ μεταπεσόν ἐκ τῆς ἀφηρημένης ιδιότητος εἰς τὴν συγκεκριμένην. Ἐντὸς τοῦ σκότους τούτου συνταράσσεται δυσδιάκριτος μυρμηκία, ἐντὸς τοῦ βορβόρου ἀνακινεῖται ἄμορφον καὶ παράδοξον σύμπλεγμα ὑπολήψεων καὶ ὀνομάτων, εἰλημμένων ἐκ πασῶν τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ἀπὸ τῆς ἀνωτάτης ἑδρας τῶν ὑπουργῶν μέχρι τῆς ὑποστάθμης τοῦ στρώματος τῆς ὑπαλλήλιας. Καμμία ἀκτίς δὲν φωτίζει τὸν ταρτάρειον αὐτὸν βόθρον καὶ διὰ τοῦτο τὸ βλέμμα βλέπει καὶ δὲν βλέπει ἐν αὐτῷ, διακρίνει σκιὰς ἀμφιβόλους, μαντεύει, διστάζει, ὑποθέτει, ζητεῖ νὰ διεσώσῃ, ἀλλὰ σκοτιάζεται καὶ κλείεται ἔμφρονον.

* *

Ἡ δικαιοσύνη ἀνεδέχθη νὰ φωτίσῃ τὸ χάος τοῦτο καὶ ἤρ-

χισε νὰ βαίῃ ὀχραχλία πρὸς τὴν ἀπάτητον οἰκίαν. Ἀλλὰ μόλις τὸ φῶς τῶν δάδων αὐτῆς ἔπεσε καὶ ἐφώτισε μίαν γωνίαν τοῦ σκοτεινοῦ δράματος, μόλις διέκρινε ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ ὁμοῦ μετὰ τῶν πρωτοστατῶν τῆς ὑποχθονίου σπείρας τὴν ἀπεχθὴ καὶ ἰκτερικὴν ὄψιν τοῦ Σωτηροπούλου καὶ πέραν εἰς τὸ βάθος κινουμένας τὰς σκιάς ἐτέρων δύο ὑπουργῶν, ἐν τῷ μέσῳ στυγνῆς χορείας γυναικῶν φιλοχρημάτων, ἀρρένων ἀρπάγων, κηδεηλοποιῶν, πλαστογράφων, ἡ δικαιοσύνη ἐσταμάτησεν, ἔσβυσε τὴν δάδα καὶ εἶπε.

— Στήτε! εἶνε τὸ ἀπροχώρητον.

Καὶ ἐστάθημεν, ἔχοντες σκότος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ σκότος εἰς τὸ πνεῦμα, εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ λαβυρίνθου.

* *

Διότι τὸ ἀπροχώρητον διὰ τὴν δικαιοσύνην εἶνε καὶ τὸ ἀπροχώρητον διὰ τὸ ἔθνος. Τὸ ἔθνος δὲν δύναται νὰ ὀρθοποδίσῃ αἶρον ἐπ' ὤμων τόσοσιν βάρους ἀνομιῶν καὶ αἰσχυνῶν, τὸ ἔθνος δὲν δύναται νὰ ὀδεύσῃ ἐν τῷ μέσῳ τόσοσιν ζοφερᾶς ἀχλύος, οὐδὲ δύναται νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, ἀφίνον μέσον αὐτοῦ καὶ τῆς προόδου τοιοῦτο μέγιστον χάσμα. Ἐκ παντὸς τρόπου ὄφειλε ν' ἀποσείσῃ τὸν φόρτον τῆς ἀτιμίας καὶ νὰ ἀνοίξῃ διὰ τῆς βίας διόδον μέσον τοῦ φράσσοντος τὴν οἰκίαν αὐτοῦ λαβυρίνθου, φονεῖον ἐν ἀνάγκῃ τὸ ἐντὸς αὐτοῦ φωλεῖον εἰσοροειδογενὲς τέρας τοῦ συνεταϊσμοῦ καὶ τῆς ἀρπαγῆς.

Τοιαῦτα ἐσκέφθη καὶ ἀπεφάσισε τὸ ἔθνος ὅτε προσελθὼν εἰς τὰς κάλπας τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον, κατεπλάκωσεν ὑπὸ ὄγκον μολυβδίνων σφαιρῶν τὴν παρελθούσαν ἀμαρτωλὴν κυβέρνησιν καὶ ἀνεκῆρυξε τὸν Τριούρκον ἀρχηγὸν κραταίου κόμματος. Ὁ κ. Τριούρκος εἶχεν ἀκέραιον πολιτικὸν παρελθόν, καὶ ἐν τῆς μοχθηρῆς ἐπέμενε νὰ διαλέξῃ τὰ ἐρθὰ περιλαίμια αὐτοῦ ἐν τῷ τοῦ ζοφεροῦ θηβαιοῦ κυκεῖνος, ἡ κοινὴ γνώμη ἀπέκρουε μετ' ἀγανακτικῆς τὴν συκοφαντίαν. Ἴς

ἄλλου δ κ. Τρικούπης ἐφάνη πάντοτε ἔχων ἡρωϊκὰς καὶ φιλοπολέμους διαθέσεις, ὡς ἀπέδειξεν ἡ ἄμα τῆ ἀνκρρῆσει εἰς τὴν ἀρχὴν γενομένη ὑπ' αὐτοῦ κατοχὴ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν. Ἐφαίνετο λοιπὸν ὡς ὁ μόνος καταλληλὸς Θησεὺς διὰ τοιαύτην ἀνδραγαθίαν, καὶ ἐπομένως ἀφοῦ ἐξέλεξεν τὸν ὁ τόπος, ἀφοῦ τὸν ὤπλισε, τὸν ἐξαπέστειλε κατὰ τοῦ Κωσταύρου, δούς αὐτῷ ὡς Ἀριάδην τὴν Βουλὴν, ἣτις δύνανται τῷ παράσχη ὄχι ἓνα, ἀλλὰ εἴκοσι μίτους, ἀρχίζουσα τὸν μύτον τοῦ Λομβάρδου.

* * *

Τί συνέβη ὁμως;

Δυστυχῶς συνέβη ὄχι ὅ,τι ἠλπίζομεν καὶ ὅ,τι προσβλέπομεν. Ὁ Θησεὺς ἀφοῦ ἀπήγγειλε ἐνθουσιώδεις μέχρι φορτικότητος δημηγορίας, ἀφοῦ ἔψαλεν ἐκ τῶν προτέρων ἑκατοντάκις τὰ ἐπινίκια, μάλιστα προὐχώρησε δύο βήματα, μάλιστα εἰσῆλθεν εἰς τὸ πολυδαίδαλον κρυσφύγετον καὶ ἀπεσύρθη μεταμεληθεὶς ἢ ὀλιγοψυχήσας, καὶ καθήσας παρὰ τὴν εἴσοδον ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ τρυφερῶς; μετὰ τῆς πεφιλημένης Ἀριάδνης, ἣτις συζητεῖ μετ' αὐτοῦ καὶ ἀνταλλάσσει χαριεντισμοὺς περὶ τῶν κεράτων τῶν αἰγῶν καὶ τῶν ἐγγέλεων τῆς Κωπαΐδος, πλέκουσα εἰς κάλτσας τὸν ἀχρησιμοποίητον μίτον.

* * *

Οὕτω ἐν ἔτος παρήλθεν ἀφ' ὅτου ἐποιήσαμεν τὸ πρῶτον βῆμα καὶ ἐν τούτοις εὐρισκόμεθα ἔτι εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον.

Ὁ Μινώταυρος; ἡσυχάζει εἰσέτι; ὁ Θησεὺς ἀμεριμνᾷ καὶ ἡμεῖς εὐρισκόμεθα ἀγωνιῶντες πάντοτε, ἐνώπιον τοῦ ἀπροχωρήτου.

Λέγουν ὅτι τὸ δράμα προσεγγίζει εἰς τὴν λύσιν του, λέγουν ὅτι ἡ κάθαρσις ἐπίκειται, ἀλλὰ διὰ τὸν ἀπαθῆ παρατηρητὴν τοῦτο φαίνεται ἀμφίβολον. Ἐπειδὴ πολλοὶ εἰσὶν οἱ ψιθυρίζοντες ὅτι ὁ Θησεὺς δὲν μετεμελήθη μόνον καὶ δὲν ὀλιγοψύχησεν, ἀλλὰ καὶ ἐσυνθηκολόγησε μετὰ τοῦ Μινωταύρου. Ὅστε καὶ ἂν ἀναγκασθῇ νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τοῦ λαβυρίνθου ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους, δὲν εἶνε ἀπίθανον ν' ἀφήσῃ τὸ τέρας νὰ διαφύγῃ δι' ἄλλης ἐξόδου καὶ νὰ δείξῃ εἰς τὸν κόρυμνον ὡς συλληφθέντας εἰς τὴν παγίδα τινὰς ἰσχνοὺς; ποντιλοὺς ἐξ ἐκείνων οἵτινες εὐρίσκονται εἰς πᾶσαν οἰκίαν καὶ εἰς πᾶσαν ἀποθήκην.

Τί θὰ γείνη δὲ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει; Ἄγνοοῦμεν τί θὰ εἴνῃ νομίζομεν ὁμως ὅτι ἔπρεπε νὰ γείνη τὸ ἐξῆς.

Νὰ φροντίσωμεν νὰ εὐρωμεν ἄλλον ἥρωα πλέον ἀποφασιστικὸν καὶ ὀλιγώτερον ἰδεολόγον νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ πρῶτον πὸ τὸν Θησεῖα καὶ ὕστερον ἀπὸ τὸν Μινώταυρον.

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

—

Ἐπέστη ὁ καιρὸς τῶν θερινῶν θεάτρων ἀλλὰ τὰ θεάτρα δὲν θ' ἀνοίξουν διότι τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου μεγάλον θέατρον, ἡ Βουλὴ, εἶναι ἀκόμη ἀνοιχτὸν, καὶ ὁ κόσμος ἀγαπᾷ νὰ πηγαίη εἰς αὐτὸ τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ χάρισμα.

* * *

Ἐσχάτως μάλιστα πρὸς περισσοτέρην διασκέδασιν τοῦ κοινοῦ εἰσῆχσαν καὶ θεάματα πυγμαχίας καὶ γυμναστικῆς, καὶ ἡ πρώτη παράστασις, ἣν ἔδωκαν οἱ δύο βουλευταὶ Κραναιᾶς καὶ Μεσσήνης ἐπέτυχε πληρέστατα.

* * *

Τὸ ὠραῖον φύλον κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἔδωσε κ' ἐπῆρς κυριολεκτικῶς. Ἐδάρησαν ἀνάμεσόν των αἱ γυναῖκες εἰς τὴν Κολοκυθοῦν. Ἐδάρησαν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου αἱ Γερμανίδες, καὶ διὰ τὴν φανῆ συνεπῆς εἰς τὸ φύλόν της καὶ αὐτὴ ἡ γαῖα Παλιγγερεσία ἐξυλοκοπήθη μέχρις αἵματος μετὰ τὸ Ἐθρικὸν Πνεῦμα.

* * *

Ὅπως ἡ σουπιὰ φεύγουσα χύνει τὸ μελάνι της, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ ἔλεεινὸς Σιούμαν φεύγων ἐμουντσούρωσε τὰς Ἀθήνας μετὰ ἓνα κακοκθέστατον λίβελλον. Τὸ μελάνι τοῦ Σιούμαν δὲν μουντζουρώνει πολὺ, εἶνε ἀληθές· ἀλλ' ὅπως δῆποτε, εἶνε λυπηρὸν ὅτι ὁ στραβὸς αὐτὸς ἐπὶ τόσον καιρὸν κατάρθωνε νὰ βάλῃ τὰ γυαλιὰ εἰς τόσους ἀνοικτομμάτας.

* * *

Ἐξ ὅλης αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως τῶν λουτρῶν τοῦ κ. Δαμασκηνῶ ἐν τι ἐξάγεται, ὅτι ὁ μαθηματικὸς οὗτος purus mathematicus δὲν ἔχει τὸν κοινὸν νοῦν. Ἄλλ' ἄς παρηγορηθῇ διότι τὸν κοινὸν νοῦν δὲν εἶχον ἐπὶ τοῦ προκειμένου, οὔτε αἱ κυβερνήσεις μας, οὔτε τὸ ἱατροσυνέδριον οὔτε, οὔτε, οὔτε. Πάντες ἐνθυμοῦνται τὸν ἀλατῶδη βόρβορον εἰς ὃν ἡ ἐπιχείρησις του ἀπέληξε πέρισυν, πάντες ἐνθυμοῦνται τὴν φοβεράν ἐκείνην δυσωδίαν. Κυβέρνησις, ἀρμόδιοι κ.τ.λ. κ.τ.λ. ἐνὶ στόματι ὡς μωρὰ παιδιὰ ἐχειροκρότουν τὴν παράλογον ἐπιχείρησιν. Ἄλλ' ἤδη τὸ γόητρον ἀντιπαρήλθε. Ὁ κόσμος προτιμᾷ τὸ περιγιάλι καὶ πολὺ πιθανὸν ὁ ἐφετεινὸς θαλάσσιος λουτρῶν, ὅπως ὁ περισινὸς εἶχε μεταβληθῇ εἰς βαρελοκαθαρτήριον, νὰ μετασχηματισθῇ εἰς πατητήριον.

* * *

Φαίνεται, ὅτι ὁ αὐτὸς κ. Δαμασκηνὸς ἀπατᾶται ὡς πρὸς τὴν ὀρθογραφίαν τῆς γαλλικῆς λέξεως, διότι ἂν αἱ ἐν Εὐρώπῃ ἐπιτρεπόμεναι piscines περὶ ὧν ὀμιλεῖ ἐναυθα πρόκειται νὰ μεταβληθῶσι εἰς pissines, τότε βεβαίως ἔχει δίκαιον πρὸς διότι καὶ αἱ ἰδικαὶ του δεξαμεναὶ ὡς ἐκ τοῦ ὀλιγοῦ βάρους, θ' ἀποδῶσι κυριολεκτικῶς λουτρὰ τῶν πιισινῶν.